

Connie Hedegaard (KF):

Det konservative Folkeparti under de studerende en tiltrængt forbedring i deres økonomi, og vi har også gang på gang gjort opmærksom på ønsket om først og fremmest en mere retfærdig uddannelsesstøtte end den, vi har i dag, og dernæst en mere fornuftigt tilrettelagt SU. Vi mener, at en forstandig uddannelsesstøtte ville være værd at investere i, fordi vi er overbevist om, at det kunne resultere i en mere koncentreret studieindsats grundet på mindre nødvendigt erhvervsarbejde. Dermed ville de faglige og sociale miljøer på uddannelsesinstitutionerne få en tiltrængt styrkelse, og der vil blive mindre gældsætning.

Ønsket for os i alle disse forhandlinger har altså været tosidigt: dels at hjælpe økonomisk betrængte studerende, dels at afkorte den sidste del af de videregående uddannelser, hvor gennemsnitsstudietiden for dem, der altså fuldfører, på visse fakulteter stadig væk ligger i nærheden af 10 år.

Til disse ønsker har vi knyttet nogle overordnede økonomiske overvejelser, og her skiltes som bekendt vandene under sidste års meget lange forhandlingsforløb. Vi synes faktisk, at vi gav de studerende høj prioritet ved at komme med forslag, der til sidst endte med at koste godt og vel ½ mia. kr. mere om året. Men nej, i et valgår skulle oppositionen næsten naturligt nok byde over, oven i købet med næsten det dobbelte. Dette forslag anslås at ville koste 960 mio. kr. mere om året i forhold til gældende SU-ordning – og det på et tidspunkt, hvor den alvorlige økonomiske situation nu synes at være gået op selv for Ekstra Bladets lederskribent.

Men ikke nok med det: Nye skøn viser, at merbevillingen løber op i yderligere 140 mio. kr. om året. Det er beskæmmende, at Socialdemokratiets og vel også Det Radikale Venstres ordfører kun har et skuldertræk tilovers for de nye oplysninger. Vi justerer jo bare tallene, lyder det. Jamen det er jo ikke fiktive tal; det er faktisk rigtige skatteyderpenge og ikke matadorpenge. Vi beklager, at man i den grad forsøger at føre stemmekøbspolitik.

Hvis man så endda havde fået indarbejdet de efter vores mening fornødne principielle ændringer i systemet, men man har forhøjet satsene og egentlig ikke rigtig reformeret systemet. Ganske vist er klippekortsystemet kommet med som begreb, men det er dog kun en svag afglans af det, vi tidligere har foreslået.

Vi er glade for den nye aftrapningsordning i tilfælde af for stor egenindtægt, hvor man trækker ligeligt af lån og stipendier.

Derimod synes vi, at det er det glade vanvid at fastsætte studielånsrenten til 4 pct. nominelt. Det er at opfordre de studerende til spekulation i studielån. Man behøver ikke ligefrem at være et finansgeni for at finde ud af at tage studielån for så placere dem til en mere givtig forrentning andet sted. Den eneste trøst er bestemmelsen om, at ministeren skal have mulighed for at justere renten, hvis misforholdet til diskontoen bliver for grotesk. Men det var jo dog nemmere, hvis vi under udvalgsarbejdet strøg denne tåbelige paragraf.

I udvalget vil vi fra konservativ side også forsøge at få belyst problemerne omkring formuegrænsen. Vi mener, at der er nogle problemer i forhold til kartoffelkurens forsøg på at animere folk til at spare op til uddannelse og bolig, hvis vi straffer dem senere, når de står og ellers kunne have fået SU.

Hvis vi gennemfører forslaget, som det ligger her, vil de studerendes stipendiesatser blive forhøjet med 33 pct. og for de over 22-årige med 63 pct. Det må man da kalde en klækkelig justering.

Som sagt kunne Det konservative Folkeparti godt have ønsket sig noget lidt mere perspektivrigt for alle disse mange millioner. Og i betragtning af, at Socialdemokratiets oprindelige forslag var en nulløsning for de studerende, undrer vi os over, at man er i stand til at bevæge sig en hel milliard på det her område uden at få et eneste af sine oprindelige principper igen.

F. eks. er det bemærkelsesværdigt, at Socialdemokratiet nu går med til at få forældreafhængigheden afskaffet. Det ønskede man jo ikke i sit eget udspil for et par år siden. Men da det altid har været et konservativt ønske, er vi naturligvis meget glade for, at grænsen for forældreafhængigheden nu er kommet endnu længere ned, end vi allerede har fået gennemført, fra 22 til 20 år, i det her forslag. Dermed er én meget væsentlig konservativ målsætning opfyldt, og derved er retfærdigheden i SU-systemet blevet større.

Der er altså nogle positive ting i det, men vi synes, at vi under forhandlingsforløbet godt kunne have nået et bedre resultat, hvis det ikke lige var overbudet, der havde været dominerende, mere end de egentlig perspektivrige ideer.